

- 2) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, skal [sjette direktivs] artikel 6, stk. 2, litra b), [nu artikel 26, stk. 1, litra b) [i direktiv 2006/112/EF]] da fortolkes således, at arbejdsgiverens levering af værdikuponen til den ansatte i henhold til ansættelsesaftalen skal behandles som en levering af tjenesteydelser, når værdikuponen er bestemt til at anvendes af den ansatte til private formål?
- 3) Hvis leveringen af værdikuponen hverken er en levering af tjenesteydelser mod vederlag som omhandlet i [sjette direktivs] artikel 2, nr. 1, eller skal behandles som en levering af tjenesteydelser i henhold til [sjette direktivs] artikel 6, stk. 2, litra b), skal [sjette direktivs] artikel 17, stk. 2, (nu artikel 168 [i direktiv 2006/112/EF]) da fortolkes således, at arbejdsgiveren i henhold til denne bestemmelse kan få tilbagebetalt den merværdiafgift, som denne har erlagt i forbindelse med indkøb og levering af værdikuponen til den ansatte i henhold til ansættelsesaftalen, når værdikuponen er bestemt til at anvendes af den ansatte til private formål?

(¹) Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1).

henblik på udvælgelse af andre skibe end fiskerfartøjer og fritidsfartøjer med tilladelse til befording af højst 12 passagerer, der skal inspiceres.

Artikel 11, stk. 2, litra c), i direktiv 2000/59 bestemmer, at hvis den kompetente myndighed ikke er tilfreds med resultatet af en inspektion, sikrer den, at skibet ikke forlader havnen, inden det har afleveret sit driftsaffald og sine lastrester til en modtagefacilitet i havnen i overensstemmelse med artikel 7 og 10.

Republikken Estland har tilkendegivet sin intention om at supplere den estiske lovgivning med henblik på at gennemføre direktivets bestemmelser korrekt. Der foreligger ikke oplysninger for Kommissionen om, at sådanne ændringer er blevet vedtaget.

(¹) EFT L 332, s. 81.

Sag anlagt den 30. januar 2009 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Estland

(Sag C-46/09)

(2009/C 90/18)

Processprog: estisk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved E. Randvere og K. Simonsson, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Estland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Republikken Estland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/59/EF (¹) af 27. november 2000 om modtagefaciliteter i havne til driftsaffald og lastrester fra skibe, idet den ikke har gennemført direktivets bestemmelser korrekt i national ret.

— Republikken Estland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det fremgår af artikel 11, stk. 2, litra a), i direktiv 2000/59, at Republikken Estland er forpligtet til at opstille kriterier med

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Stockholms tingsrätt (Sverige) den 6. februar 2009 — Konkurrensverket mod TeliaSonera Sverige AB

(Sag C-52/09)

(2009/C 90/19)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Stockholms tingsrätt

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Konkurrensverket

Intervenient: Tele2 Sverige Aktiebolag

Sagsøgt: TeliaSonera Sverige AB

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Under hvilke forudsætninger foreligger der en overtrædelse af artikel 82 EF på grundlag af forskellen mellem den pris, som en vertikalt integreret dominerende virksomhed anvender ved salg af videresalgprodukter til ADSL til konkurrenter i grossistledet, og den pris, som samme virksomhed anvender i slutbrugerledet?
- 2) Er det udelukkende den dominerende virksomheds priser i forhold til slutbrugere, der har betydning, eller skal også konkurrenternes priser på slutbrugermarkedet tages i betragtning ved bedømmelsen af spørgsmål 1?

- 3) Påvirkes svaret på spørgsmål 1 af, om der ikke påhviler den dominerende virksomhed nogen lovbestemt forpligtelse til at levere i grossistledet, men at virksomheden i stedet har valgt gøre dette på eget initiativ?
- 4) Er det en forudsætning for, at en adfærd, som den i spørgsmål 1 beskrevne, udgør et misbrug, at der foreligger en konkurrencebegrænsende virkning, og hvordan skal denne i givet fald nærmere fastlægges?
- 5) Påvirkes svaret på spørgsmål 1 af graden af den markedsstyrke, som den dominerende virksomhed er i besiddelse af?
- 6) Er det en forudsætning for, at en adfærd som den, der er beskrevet i spørgsmål 1, kan udgøre et misbrug, at den virksomhed, der udviser adfærden, har en dominerende stilling både i grossistledet og i slutbrugerledet?
- 7) Skal den vare eller tjenesteydelse, som den dominerende virksomhed udbyder i grossistledet, være uundværlig for konkurrenterne, for at en adfærd i henhold til punkt 1 udgør et misbrug.
- 8) Påvirkes svaret på spørgsmål 1 af, om der er tale om levering til en ny kunde?
- 9) Er det en forudsætning for, at en adfærd som den der er beskrevet i spørgsmål 1, udgør et misbrug, at den dominerende virksomhed kan forventes at genvinde lidt tab?
- 10) Påvirkes bedømmelsen af spørgsmål 1 af, om der foreligger et teknologiskifte på et marked med store investeringsbehov, f.eks. vedrørende rimelige etableringsomkostninger og eventuelt behov for at sælge med tab i en etableringsfase?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af House of Lords (Det Forenede Kongerige) den 6. februar 2009 — Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs mod Loyalty Management UK Limited

(Sag C-53/09)

(2009/C 90/20)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

House of Lords

Parter i hovedsagen

Appellant: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Indstævnte: Loyalty Management UK Limited

Præjudicielle spørgsmål

Under omstændigheder, hvor en afgiftspligtig person («det foranstaltende selskab») driver et kundeloyalitetsprogram (herefter »ordningen») for en række deltagere, hvorefter det foranstaltende selskab indgår en række aftaler som følger:

- i) aftaler med forskellige selskaber, kaldet »sponsorer«, hvorefter sponsorerne udsteder »point« til sponsorerne kunder («samlerne»), der køber goder eller tjenesteydelser hos sponsorerne, og sponsorerne foretager betalinger til det foranstaltende selskab
- ii) aftaler med samlerne med bestemmelser om, at samlerne, når de køber goder og/eller tjenesteydelser fra sponsorerne, vil modtage point, som de kan indløse for goder og/eller tjenesteydelser, og
- iii) aftaler med forskellige selskaber (benævnt »de indløsende selskaber»), hvorefter de indløsende selskaber bl.a. samtykker i at levere goder og/eller tjenesteydelser til samlerne til en pris, som er lavere end den, der ellers ville skulle betales, eller uden nogen kontant modydelse, når samleren indløser point, og det foranstaltende selskab i stedet betaler et »servicegebyr«, der beregnes i forhold til det antal point, der er indløst hos dette indløsende selskab i den relevante periode.

1) Hvorledes skal artikel 14, 24 og 73 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 ⁽¹⁾ [tidligere artikel 5 og 6 samt artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 ⁽²⁾] fortolkes, når det foranstaltende selskab foretager betalinger til de indløsende selskaber?

2) Skal disse bestemmelser særligt fortolkes således, at det foranstaltende selskabs betalinger af denne art til indløsende selskaber må anses for:

- a) at være modydelse udelukkende for de indløsende selskabs levering af tjenesteydelser til det foranstaltende selskab, eller
- b) at være modydelse udelukkende for de indløsende selskabs levering af goder og/eller tjenesteydelser til samlerne, eller